

»McConaghy kirjoittaa vakuuttavasti
sekä luonnon että ihmisen haavoittuvuudesta.
Lukijan on vaikea jättää taakseen hänen luomaansa
maailmaa, joka on täynnä kipua ja kauneutta.»

– KIRKUS

Kesytämätön pimeä

WSOY

CHARLOTTE McCONAGHY

Suomentanut Saara Pääkkönen

CHARLOTTE
McCONAGHY

*Kesytättämätön
pimeä*

SUOMENTANUT SAARA PÄÄKKÖNEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Englanninkielinen alkuteos

Wild Dark Shore

Copyright © 2025 by Charlotte McConaghy

Published by arrangement with Flatiron Books
through Ulf Töregård Agency AB. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Saara Pääkkönen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51211-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Lapsilleni Finnille ja Hazelille

*On olemassa elävien maa ja kuolleiden maa, ja
siltana niiden välillä on rakkaus, ainoa, mikä jää
jäljelle, ainoa, millä on tarkoitusta.*

– THORNTON WILDER, *San Luis Reyn silta*
(suom. Valfrid Hedman)

ROWAN

OLEN vihannut äitiä suurimman osan elämäni, mutta juuri hänen kasvonsa välähtävät silmissäni hukkumisen hetkellä.

Kasvot, jotka näen hukkumisen jälkeen havahtuessani, ovat erilaiset. Ne ovat ahavoituneet, säänpieksemät ja arpiset. Niitä katsellessani ylitseni hyökyy musertava kipuaalto, ja tiedän, että nuo miehenkasvot ja tämä kipu ovat aina oleva yhtä. Aina nuo kasvot nähdessäni olen muistava polttavan kivun, kun nahkani laahautuu kivikossa vereslihalle, olen tunteva murskaavan painon rinnallani; tuntemus on oleva niin elävä, että on kuin se kaikki tapahtuisi uudestaan. Miehen kasvot; paluu menneisyyteen. Hukkuminen.

FEN

MYRSKY huuhtoo rantaan ajopuuryteikköön taker-
tuneen naisen. Hänet äkkää hylkeiden joukossa
viihtyvä tyttö, joka puikkelehtii pulleiden, nuk-
kuvien eläinten lomitse kohti hyrskyvää rantaviivaa. Kova-
kouraiset aallot kantavat möykkyä lähemmäksi nousuveden
myötä. Kuunvalossa himertää jotain maidonvalkoista. Olka-
pää, tyttö arvelee. Ja hiuksina levää. Puunpalan päällä hento
käsivarsi.

Tyttö kahlaa mustaan aallokkoon. Hän painuu pinnan alle
ja ui rannasta pois päin. Tarttuu rytöön irrottaakseen sen poh-
jasta. Kun hänen jalkansa tapaavat hiekkapohjan, hän nousee
pystyasentoon ja raahaa ajopuita perässään. Mainingit läis-
kätelevät vasten hänen reisiään ja lanteitaan, mutta hän osaa
myötäillä veden liikkeitä niin, ettei kellahda kumoon. Hän
valmistautuu näkemään jotakin kauheaa. Jotakin mullistavaa.
Mutta kun vielä viimeinen aalto heittää puurydön rannalle ja
tyttö raottaa takkuista rakkoleväverhoa, eivät sen alta paljas-
tuvat kasvot olekaan siniset ja lihattomiksi kalutut; ne hen-
gittävät.

Tytön nimi on Fen, ja hän asuu nyt täällä, tällä ulappakeijujen,
meriliitäjien, pingviinien ja hylkeiden kansoittamalla, suojat-
tomalla rantaviivanpätkällä. Hän ei ole hyvään aikaan käynyt

mäellä kohoavassa majakassa, missä hänen perheensä asuu. Hän ei mielellään lähde pois meren ääreltä. Mutta tänä iltana myrsky, ja tämä nainen. Taivaanrannassa välähtelevät salamat, ja Fen kuulee saderintaman lähestyvän kovaa kyytiä. Hän miettii hetken ja päättää sitten, ettei yritäkään irrottaa ruumista vaan vetää koko ajopuulautan mustalle hiekalle, niin pitkälle kuin pystyy. Hän luo vielä toisen vilkaisun kasvoihin, olentoon jonka käsittämättömän suuri meri on heittänyt maihin. Onko nainen lahja heille, vaiko hylkytavaraa? Sitten Fen pyrähtää juoksuun.

Näillä seuduin myrskyä usein, mutta nyt alkavasta myrskystä kehkeytyy pahin, mitä he ovat tähän mennessä kokeneet. Fen tajuaa sen heti, kun pääsee kukkulan huipulle ja törmää tuuleen, joka kaataa hänet kumoon. Etäämpänä kajastavat rakennuksen valot. Ilmassa kieppuu jotakin valkoista: pyykkinarulta karannut lakana. He kaikki tietävät, ettei pyykejä pidä jättää ulos yöksi; joku saa vielä kuulla kunniansa menetetystä lakanasta. Sen takana työkaluvaunu viilettää heinikossa, nousee ilmaan ja mätkähtää takaisin maahan niin että työkalut leviävät pitkin poikin. Noiden arvotavaroiden ulos jättäminen on vielä pahempi juttu kuin se lakana.

Fenin ei loppujen lopuksi tarvitse ponnistella koko matkaa talolle asti. Isä on pitänyt häntä silmällä ja pinkaisee juoksuun heti, kun näkee tyttärensä nousevan rinnettä. He kohtaavat pimeässä rantaan johtavalla polulla. Edes Fenin isän huomattavan kookkaista raameista ei ole vastusta tuulelle; hän kumartuu miltei kaksin kerroin kietaistessaan käsivartensa tyttärensä suojaksi.

»Odota, isä!» Fen kiljuu. »Tarvitsemme Raffin avuksi!»

»Täältä tullaan», sanoo hänen veljensä ja kiirehtii tukemaan sisartaan käsivarsin, jotka ovat miltei yhtä vahvat kuin heidän isällään. Miehet hoputtavat Feniä kohti majakkaa.

»Odottakaa!» huutaa Fen ja tajuaa, että tämä hetki on vedenjakaja, tästä lähtien puhutaan ajasta ennen ja ajasta jälkeen. »Rannalle on ajautunut nainen.»

DOMINIC

VANHEMMILLA ei pitäisi olla suosikkeja, mutta minulle se on kuopukseni. Vaikkakin vain hiuskarvan mitalla, enkä myöntäisi sitä kuin aseella uhatuna. Jos minun olisi aivan pakko vastata kysymykseen. Eikä se johdu siitä, että nuorempi poika olisi lapsistani eniten minun kaltaiseni: esikoinen on. Eikä siitä, että hän on vähiten minun kaltaiseni: tyttäreni on. Se saattaa johtua siitä, että hän on utelias ja ystävällinen ja niin älykäs, että ihan itkettää. Se saattaa johtua siitä, että hän kuiskii tuulelle ja kuulee sen vastaavan. Todennäköisesti en edes tiedä syytä. Mutta se saattaa johtua siitä, että lyhyen hetken ajan kauan sitten minä toivoin hänen kuolemaansa.

***

Jätän nuorimmaiseni vuoteen turvaan ja lämpöön; hän on liian pieni pärjätäkseen ulkona myrskyssä vaikka haluaisikin tulla mukaan. Sade on alkanut, kun seuraan kahta vanhinta lastani rannalle. Hylkeet ovat vetäytyneet aaltojen alle suojaan. Pingviinit ovat käpertyneet pesiinsä. Raff ja minä otamme naisen kanton ja palaamme pitkää mutkittelevaa polkua ylöspäin. Suojaavia puita ei ole, sillä saarella ei ole ainuttakaan puuta, ainoastaan hopeanhohtoisia nurmilauha-

mättäitä, ja tuuli hidastaa matkantekoamme joka askeleella. Se ulvoo korvissamme. Tällaisella myrskyllä on vaarana kaatua päistikkaa takaisin rinnettä alas.

»Älä anna periksi, poika», minä sanon, ja Raff puskee sinnikkäästi eteenpäin.

Tyttäreni väittää, että nainen hengittää. Hengittää kuin ihmeen kaupalla, ja minä tiedän, että Fen sanattomasti yllyttää häntä sinnittelemään, käskee hänen ruumistaan pitämään elämästä kiinni. Minä en ole yhtä toiveikas, mutta toisaalta veikkaan, että naisen, joka on selviytynyt hengissä tällaisesta aallokosta, täytyy olla vahva.

***

Olen nähnyt meren viemän ruumiin, ja siinä on kyllä näky, joka karistaa ihmisestä luulot. Turha kuvitellakaan, että meistä olisi vastusta meren moukarille. Tämä nainen, jonka tavallista rajumpi meri on päästänyt otteestaan, pitää ihmeen uhmakkaasti elämästä kiinni. Hänen vasen kylkensä on repeytynyt auki kauttaaltaan, enkä käsitä, kuinka hänen keuhkoissaan ei ole vettä, mutta ensisijainen huolenaiheeni on hypotermia; nainen hengittää harvakseltaan ja hänen sykkeensä on hyvin hidas.

Sisään päästyämme kolme lastani ja minä riisumme varovasti naiselta vaatteet – sen vähän mitä niistä on jäljellä. Annan Orlyn vastuulle kengät ja sukat, ja pyydän Raffia ja Feniä auttamaan minua muiden vaatteiden kanssa. Ainoastaan alusvaatteisiin emme koske. Fen riisuu myös omat vaatteensa – »Ei sinun ole pakko», minä sanon –, kiipeää sanaakaan sanomatta vuoteeseen ja kietoo ruumiinlämpönsä vieraan ympärille. Se on tosiaankin ainoa keino lämmittää häntä. Poi-

kani ja minä kasaamme heidän päälleen peittoja ja tarkkailemme naisen lämpötilaa. Se nousee hitaasti. Tunnit kuluvat, ja me seuraamme tilannetta epävarmoina. Mietin, mitä tyttäreni mielessä mahtaa liikkua, kun hän tällä tavoin käyttää ruumistaan toisen ihmisen pelastamiseksi.

Myöhemmin, kun nainen näyttää lämmenneen tarpeeksi emmekä mielestäni voi enää odottaa, Fen pukeutuu. Lakanoina ja Fenin iholla on verta. Fen teeskentelee, ettei huomaa. Keskitymme hoitamaan haavoja ja poimimme niistä huolellisesti kankaanpalasia pinseteillä. Naisen raajat ovat laihat ja vahvat, pää ajeltu. Kasvot, joita olen tuskin katsonut, ovat kireät ja kulmikkaat. Hän puree jyrkeviä leukojaan tiukasti yhteen. Kun kankaanpalat ja roskat on poistettu, minä ompelen pahimmat haavat umpeen suurine, auttamattoman kömpelöine sormineni. Levitämme naarmuille desinfiointiainetta ja koko harsotaitosvarastomme, ennen kuin käärimme hänen vartalonsa siteisiin. Kuume on noussut: naisen otsa on tulikuuma. Hän päästelee ääniä, jotka pelottavat meitä kaikkia, ja minä tulen lopulta järkiini ja lähetän yhdeksänvuotiaani ulos huoneesta. Hän vastustelee, haluaa auttaa, ja tiedän, että hän pelkää myrskyä enemmän kuin naisen ääntelyä. Annan periksi, annan pojan jäädä. Tämä on niitä iltoja, jolloin on hyvä olla yhdessä.

Istumme naisen vuoteen vierellä ja seuraamme hänen kamppailuaan. Ulkona riehuu myrsky. Kun ikkunat tärisyvät, Orly uikuttaa, mutta vanhat kivet pysyvät kasassa. Sisällä meri taistelee naisesta sitkeästi, se ei hellitä otettaan. Yön pimeimpinä tunteina minä ajattelen, että vaikka nainen selviäisi tästä yöstä, meri vielä jonain päivänä perii hänet.

DOMINIC

T OIN lapseni Shearwater Islandille kahdeksan vuotta sitten. En ollut odottanut, että saari tuntuisi niin aavemaiselta, mutta majakka, jossa asumme, toimi satojen vuosien ajan merimerkkinä miehille, joiden elämän rakennusaine oli maailman eläinten veri. Hylkeenmetsästäjien ja valaanpyytäjien autioille mustille rannoille ja hopeanhoitoisille kukkuloille hylkäämät tavarat ovat säilyneet tähän päivään asti. Kun Orly ensimmäisen kerran myönsi kuulevansa tällä maaperällä tapettujen eläinten äänet, niiden pienimmätkin kuiskaukset – eräskin kokonainen hyljelaji tapettiin sukupuuttoon nuijimalla eläimiltä kallot mäsäksi – harkitsin vakavasti vieväni lapseni pois täältä. Mutta silloin haamuni sanoi minulle, että nämä äänet saattavat olla lahja. Tapa pitää muisto elossa, sillä kyllähän jonkun täytyy muistaa. En tiedä, pitäisikö tuon taakan langeta lapselle, mutta tässä sitä ollaan, me jäimme saarelle, ja uskon, että vaimoni oli oikeassa, uskon, että eläimet tuovat pojalleni lohtua.

Täällä on enimmäkseen rauhallista. Elämä koostuu yksinkertaisista tehtävistä, päivittäisistä rutiineista, ruohosta ja kukkuloista, merestä ja taivaasta. Elämä koostuu tuulesta, sateesta ja sumusta, hymyilevistä kasvoista lämmittimen ympärillä ja jokailtaisista lukuhetkistä. Kaakaomukia puristavista käsistä, sään edessä painetuista päistä, ovensuussa riisut-

tavista märistä vaatteista ja yrityksistä erottaa matkan päästä toisistaan isomyrskyliitäjä ja albatrossi. Pakasteruoasta, toisinaan tietokoneelle ladatuista elokuvista, koulutehtävistä, liikunnasta ja musiikista. Merinorsun korahtelevasta karjunasta, banaanasennossa patsastelevista merikarhuista, maailman viimeisen macquarienpingviiniyhdyskunnan näyttävistä oransseista kulmakarvoista. Siemenistä. Vanhemmuudesta. Jatkuvasta vaikeudesta päättää, mitä kertoa lapsille maailmasta, jonka jätimme taaksemme.

Aina silloin tällöin laivat tuovat saarelle tarvikkeita ja tiedemiehiä. Luonnonihmeistään huolimatta Shearwater ei ole turistikohde: se on liian syrjäinen, liian vaikea saavuttaa. Yleensä täällä ei käy kukaan lukuun ottamatta muutamaa tutkijaa, jotka tutkivat villieläimiä, säätä ja vuorovesi-ilmiötä. Ihmiset eivät tosiaankaan ajelehdi tälle saarelle noin vain. Minun on vaikea ymmärtää, miten nainen on elossa – meitä ympäröivä meri on vaarallinen ja kylmä kuin mikä, eikä maata ole missään suunnassa tuhansiin kilometreihin. Hänen on täytynyt tulla joltain veneeltä, mutta miksi ihmeessä yksikään vene tulisi niin lähelle tätä saarta? Huoltoaluksen saapumiseen on vielä monta viikkoa, ja ainoat ohi kulkevat laivat ovat kaukana ulapalla matkalla etelään, kohti Antarktista, ja laivalta poistuminen merkitsisi varmaa kuolemaa. Ellei naisen vene sitten ollut tulossa juuri tänne Shearwaterille.

Aamulla Raff ja minä tarkastelemme vaurioita. Räystäskourut ovat romahtaneet ja vettä on tullut sisään ovien alta, mutta majakkamme on selviytynyt tästäkin mukiloinnista. Samaa ei voi sanoa virtalähteistä. Poikani ja minä kävelemme mäkeä ylös ja näemme, että molemmat tuuliturbiinit ovat irronneet torneistaan. Toinen niistä makaa lavat maata vasten satojen

metrien päässä – se on siis lentänyt – ja toinen puolestaan törröttää maasta kuin muistomerkkinä omalle kuolemalleen. Aurinkokennot ovat naarmuuntuneet, ja vajan katto on irronnut ja lentänyt pois, niin että suojattomiksi jääneet akut ovat ottaneet osumaa. Minun on rakennettava uusi katto, mutta ensi hätään suojaamme jäljelle jääneet akut pressulla – olisi liian monimutkaista siirtää ne ja vetää kaikki kaapelit uudelleen. Puolet akuista on joka tapauksessa mennyttä kalua. Toisessa puolessa on jonkin verran virtaa varastoituna, ja sen on riitettävä pitkälle.

Avain syrjäisissä paikoissa selviytymiseen on varautuminen. Kun yksi asia hajoaa, sen tilalle on olemassa vaihtoehto. Minulle ei ole koskaan tullut mieleen, että kaikki aurinkokennot, puolet akuista ja molemmat tuuliturbiinit voisivat hajota samaan aikaan.

»Dieseliä on vielä», Raff sanoo, kun kävelemme takaisin majakalle. En kuule hänen äänessään pelkoa, vain huolta käsillä olevasta ongelmasta.

Yksi asia, jota ilman me emme tule toimeen, on lämmitys. En tiedä, selviäisimmekö kylmyydestä, joka seuraa jos lämmitystä ei ole. Normaalisti rientäisimme pyytämään radiolla apua mantereelta. Korjaajia, varaosia, lisää bensiiniä, lisää dieseliä. Kurja juttu.

Raff ja minä kävelemme kotiin niemeä pitkin. Reittivalinnalle ei varsinaisesti ole syytä, mutta annan Raffin valita tien, ja usein hänen jalkansa suuntaavat tänne. Shearwater on pitkänomainen ja kapea saari, ja se on jakautunut kahteen osaan; pohjoispuoli on vuoristoinen ja suurimmaksi osaksi tutkimaton, eteläpuoli pienempi ja kutsuvampi. Eteläosassa ovat kaikki rakennukset, mukaan lukien majakka, kenttämajat,

viestikeskus ja siemenholvi. Etelä- ja pohjoisosia yhdistää kapea kannas, maakaistale lähellä merenpinnan tasoa. Kannasta kutsutaan Kapeikoksi, ja tutkimusasema sijaitsee siellä. Asema koostuu pitkistä valkoisista kuljetuskonteista, jotka on valmistettu alumiinista, jotta ne eivät ruostuisi suolaisessa ilmassa, sekä puisista hökkeleistä. Se on vuosikymmenten saatossa muodostunut seitsemäntoista pienen rakennuksen sekamelska. Ruokasali ja keittiö. Laboratoriot. Sairaala. Säilytysyksikkö. Majoitusparakit. Vielä äskettäin siellä majaili kuhiseva ihmisyhteisö, mutta nyt jäljellä on vain joukko tyhjiä rakennuksia. Ja hyvä niin, sillä laineet lyövät jo seiniin ja oviin. Näyttää kuin tutkimusasema kelluisi lammessa.

»Ei helkkari», Raff puuskahtaa.

Nousuvesi ei ole koskaan ennen noussut näin korkealle.

Olen järkyttynyt, mutta en anna Raffin huomata sitä.

Meillä on vielä kaasua ruoanlaittoon ja veden lämmittämiseen sekä dieseliä aggregaattiin, joka pitää pakastimen käynnissä, jotta jäljellä olevat ruokavarastomme eivät pilaantuisi, mutta kaikesta muusta on luovuttava. Ei enää valoja, ei tietokoneita tai puhelimen latureita tai stereoita, ei pesukonetta tai pölynimuria, ei sähkötyökaluja. Lapset eivät valita, kun kerron heille; tämän paikan pyörittäminen on yhtä loputonta ongelmanratkaisuharjoitusta, ja he ymmärtävät sen. Olen huolissani South Beachin siemenholvista ja sen sähköistä. Autan Raffin alkuun vaurioituneiden rännien korjaamisessa ja pakkaan reppuuni varusteet yhdeksi yöksi. Holvi sijaitsee etelässä kymmenen kilometrin patikkamatkan päässä, joten jään yöksi yhteen tutkimusaseman kenttämajoista.

Ensin käyn vilkaisemassa naista. Orly istuu sängyn pädyssä ja lukee hänelle kasvitieteellistä kirjaa, joka epäilemättä

on jo taltioitunut pojan hämmästyttävään muistiin. Hän on tuskin poistunut naisen viereltä.

»Mitä hänelle kuuluu?» Lysähdän ikkunan vieressä olevalle tuolille.

Orly kohauttaa olkapäitään. »Vaikuttaa hyvältä. Hän hengittää.»

»Ei sinun tarvitse päivystää täällä.»

»Tiedetään.» Hän hypistelee sivun kulmaa, kääntää sen koirankorvalle, jonka sitten silittää. »Tuntuu vain, että jonkun pitäisi olla täällä, kun hän herää.»

Mietin, kertoisinko hänelle, kuinka huolissani olen holvista. Lopulta sanon vain: »Menen yöksi etelään.»

»Saanko tulla mukaan?»

»Et tällä kertaa, veikkoseni.»

Nainen mutisee jotain, ja vaikka hän ei olekaan kuollut, se vaikuttaa jotenkin luonnottomalta. Hän on kuin henkiin herännyt kalmo. Hänen pitkäsormiset kätensä puristuvat keran nyrkkiin ja rentoutuvat sitten.

»Älä toivo liikoja», sanon Orlylle.

»Mistä sinä puhut?»

»Hänen selviytymisestään. Hän ei ehkä jää henkiin. Ymmärräthän?»

»Joo.» Poika tutkii naisen kasvoja, minä pojan kasvoja. »On vain niin... Miksi hän ei herää?»

»En tiedä. Hän ui pitkän matkan. Kenties hän on vieläkin uimasillaan.»

Shearwaterin siemenholvi rakennettiin kestäämään kaikkea, millä maailma sitä keksii koetella; sen oli määrä kestää pitempään kuin ihmiskunta, säilyä pitkälle tulevaisuuteen siltä varalta, että ihmisten pitäisi jonain päivänä kasvattaa uudel-

leen elintärkeät ruokavarantonsa. Useimmat siemenet ovat pelkkiä hiukkasia. Pieniä mustia hitusia. Siinä kaikki. Näitä aarteita säilytetään laatikoissa maan alla täällä maailman peräpäässä. Holvi on monien lajien viimeinen toivo – myös meidän lajimme.

Holvin tarkoitus on pelastaa ihmiskunta. Mutta emme me rehellisesti sanottuna siksi tänne tulleet. Minä tarvitsin työpaikan, ja niin syrjästä kuin suinkin.

Tarkoitus valkeni vasta myöhemmin; suoraan sanottuna vasta silloin, kun kuopukseni ymmärsi holvin tärkeyden.

Vaikka siemenholvi on Yhdistyneiden kansakuntien omistuksessa, sen hallinta on uskottu Tasmanian Parks and Wildlife Service -luontopalveluviranomaiselle, joka hallinnoi myös Shearwater Islandin luonnonsuojelualuetta sekä tutkimus- asemaa – saari nimittäin kuuluu sijaintinsa vuoksi Australiaan. Minut palkattiin huoltomieheksi Shearwaterin rakennuksille, joihin kuuluu myös valtava jäähdytetty holvi saaren eteläkärjessä, minkä vuoksi kuljin pestini alussa saaren poikki varsin usein. Koska Orly oli vielä pieni, ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin ottaa hänet mukaan, ja minä inhosin näitä säännöllisesti toistuvia patikkamatkoja, joiden aikana olisin voinut huolehtia tutkimusaseman tai majakan huollosta. Mutta hie- man vartuttuaan Orly alkoi suhtautua kävelymatkoihin kuin tutkimusretkiin, kosketteli ja haisteli ja poimi, ja opittuaan puhumaan hän luetteli näkemiemme kasvien ja holvissa säilytettävien siementen nimet, ja minä aloin nähdä hänen silmiensä kautta, että tämä työ oli itse asiassa *tärkeää*. Aloin kuvitella näiden siementen käyttöä, kuvittelin maailman, joka tarvitsisi niitä. Aloin viihtyä viimeistä hentoa toivonkipinää varjelevalla saarella paremmin kuin mantereella, joka ennen pitkää tarvitsisi pelastamista. Ja joka kerta, kun kohtasimme

Shearwaterilla vaaroja ja vastoinikäymisiä, minä ajattelin, että emme sentään ole mantereella kamppailemassa tulipalojen ja tulvien ja ruokapulan ja ties minkä muun kanssa.

Sentään me olemme täällä, paikassa joka päällisin puolin vaikuttaa vihamieliseltä, kunnes katsoo tarkemmin. Kunnes silmät erottavat sen kauneuden ja hellyyden. Kunnes havaitsee sen piilevän yltäkylläisyyden.

Ennen kuin tulimme tänne, en ollut koskaan rakastanut mitään paikkaa.

Ja nyt se on ohi. Siemenholvi suljetaan. Sen oli tarkoitus kestää ikuisesti, mutta nyt me lajittelemme ja pakkaamme siemeniä kuljetusta varten, ja vajaan kahden kuukauden kuluttua me ja kaikki ne onnekkait pikku hituset, jotka katsotaan siirtämisen arvoisiksi, lähdemme saarelta.

Tunneli on aina kuiva. Sen täytyy olla kuiva: se on suunniteltu niin. Paitsi että tänään, kun astun pitkän, viettävän tunnelin suulle, saappaani loiskivat vedessä.

Pysähdyn ja kurkistan pimeyteen. Tämä on niin väärin, että käsivarsieni karvat nousevat pystyyn. Tämä on mahdotonta.

Polskutan alas maan uumeniin, kohti maanalaista kammiota, sen tyhjiötiivistetylle ovelle. Se muistuttaa jääkaapin ovea. Jos vesi on päässyt sen alta sisään, asiat ovat todella huonosti, mutta niin ei ole käynyt, ja minä muistan taas hengittää. Vettä on siis vain tunnelissa, se on vielä okei. Ei hätää. Holvi on yhä kuiva. Mutta kun tarkistan lämpömittarin, pelkoni vahvistuvat. Valot toimivat, mutta jäähdytysjärjestelmässä on oikosulku. Täällä on jo asteen lämpimämpää kuin pitäisi.

Meille on tehty hyvin selväksi, että siementen turvallisuus on tärkeämpää kuin meidän turvallisuutemme. Mietin hiljaa itsekseni, mieleni syvimmissä sopukoissa, voisinko antaa

»Myrsky huuhtoo rantaan ajopuuryteikköön takertuneen naisen. Hänet äkkää hylkeiden joukossa viihtyvä tyttö, joka puikkelehtii pulleiden, nukkuvien eläinten lomitse kohti hyrskyvää rantaviivaa. Kovakouraiset aallot kantavat möykkyä lähemmäksi nousuveden myötä. Kuunvalossa himertää jotain maidonvalkoista. Olkapää, tyttö arvelee. Ja hiuksina levää. Puunpalan päällä hento käsivarsi.»

Dominic Salt asuu kolmen lapsensa kanssa pienellä saarella lähellä Etelämannerta, keskellä ei mitään. Saarella sijaitsi ennen suuri siemenpankki, mutta meriveden noustessa se siirrettiin toisaalle ja tutkijat lähtivät pois. Saaren asukasluku kasvaa yllättäen yhdellä, kun myrskyn jälkeen rantaan ajelehtii tuntematon nainen.

Saltin perheen hoitaessa naista myös jokin heissä paranee. Voivatko he viimein irrottaa otteensa menneestä vai hukuttaako nouseva merivesi alleen kaiken toivon tulevaisuudesta?

